

Ældste Carl B. Pratt
De Halvfjerds

Herrens rigeste velsignelser

Når vi betaler vores tiende, vil Herren åbne himlens vinduer og udøse sine rigeste velsignelser.

Jeg er taknemlig for retskafne forfædre, der underviste deres børn om evangeliet i hjemmet, længe før der formelt var familieaftener.

Min mors forældre var Ida Jespersen og John A. Whetten. De boede i den lille by Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico. Familien Whettens børn blev undervist efter forskrifter og ved at observere deres forældres eksempel.

Begyndelsen af 1920'erne var svære tider i Mexico. Den voldelige revolution var lige afsluttet. Der var ikke mange kontanter i omløb, og de fleste af dem var sølvmonter. Folk handlede som regel ved tuskhandel eller ved udveksling af varer eller tjenester.

En dag hvor sommeren gik på hæld kom bedstefar John hjem efter at have afsluttet en handel, hvor han som en del af handlen havde modtaget 100 pesos i sølvmonter. Han gav pengene til Ida med instruktioner om, at de skulle bruges til at dække de kommende skoleudgifter for børnene.

Ida var taknemlig for pengene, men mindede John om, at de ikke havde betalt tiende hele sommeren. De havde ikke haft nogen indkomst i kontanter, men Ida mindede ham om, at dyrene havde sørget for kød,

æg og mælk. Deres have havde givet en overflod af frugt og grøntsager og de havde lavet andre handler, der ikke havde involveret kontanter. Ida foreslog, at de skulle give pengene til biskoppen for at dække deres udgifter til tiende.

John var en smule skuffet, da pengene ville have været til stor hjælp for børnenes uddannelse, men han indvilligede hurtigt i, at de skulle betale deres tiende. Han bar den tunge pose til tiendekontoret og afregnede med biskoppen.

Kort tid derefter hørte han, at en rig forretningsmand fra USA, en hr. Hord, ville ankomme den følgende uge med flere mænd for at tilbringe et par dage i bjergene med jagt og fiskeri.

Bedstefar John mødte gruppen af mænd ved jernbanestationen ikke langt fra Colonia Juárez. Han havde en række sadlede heste og de nødvendige lastdyr klar til at transportere bagagen og lejrudstyret op i bjergene. Den følgende uge blev tilbragt med at guide mændene samt tage sig af deres lejr og deres dyr.

Ved ugens udløb vendte mændene tilbage til jernbanestationen for at tage toget tilbage til USA. John blev den

dag betalt for sit arbejde og fik overrakt en pose med peso sølvmonter for at dække udgifterne. Efter mændene var blevet betalt, returnerede John det resterende beløb til hr. Hord, der blev overrasket, da han ikke havde forventet, der ville være penge tilbage. Han udspurgte John for at sikre sig, at alle udgifter var blevet betalt, og John svarede, at alle udgifter for turen var blevet dækket, og at dette var restbeløbet.

Toget fløjtede til afgang, hr. Hord vendte sig om for at gå, men vendte sig da igen og kastede den tunge pose med mønter til John. »Her, tag dem med hjem til dine drenge,« sagde han. John greb posen og tog hjem til Colonia Juárez.

Samme aften samledes familien efter aftensmaden for at høre historier fra turen, og John huskede posen og tog den ind og satte den på bordet. John sagde, han ikke vidste, hvor meget der var i posen, så for sjov skyld tømte de posens indhold ud på bordet – det var noget af en bunke – og da alt var talt op, udgjorde det præcis 100 pesos i sølv. Det blev selvfølgelig set som en stor velsignelse, at hr. Hord havde besluttet sig for at foretage den rejse. John og hans drenge havde fået en god løn, men restbeløbet på 100 pesos var en påmindelse om det præcis samme beløb, der var blevet betalt i tiende ugen forinden. For nogle vil det måske synes som en interessant tilfældighed, men for familien Whetten var det tydeligvis en lektie fra Herren om, at han husker sine løfter til dem, der trofast betaler deres tiende.

Som barn elskede jeg den historie, fordi den handlede om en lejr tur til hest i bjergene for at gå på jagt og fiske. Og jeg elskede den, fordi den lærer os, at når vi adlyder befalingerne, bliver vi velsignede. Der er

mange ting, vi kan lære om tiende fra denne historie.

For det første vil I lægge mærke til, at tiendebetalingen i dette tilfælde ikke relaterede sig til beløbet af den indkomst, der kom i rede penge. Familien Whetten besluttede sig for at bruge deres første indkomst i form af penge til tiende, fordi de havde levet godt af deres dyr og deres udbytte-rige køkkenhave. De følte tydeligvis, at de stod i gæld til Herren for deres velsignelser.

Det er en påmindelse om den betydning, der ligger i Herrens ord, da han spurgte: »Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: »Hvordan bedrager vi dig?« Og Herren dundrer tilbage: »Med tiende og afgifter« (Mal 3:8). Ja, brødre og søstre, ligesom John og Ida Whetten lærte den sommer for årtier siden, står vi alle i gæld til Herren. Lad os ikke blive beskyldt for at bedrage Gud. Lad os være ærlige og betale vores gæld til Herren. Det eneste, han beder om, er 10 procent. Ærlighed i at

betale vores gæld til Herren vil hjælpe os med at være ærlige mod vore medmennesker.

Det næste, jeg bider mærke i ved denne fortælling, er, at mine bedsteforældre betalte tiende uden hensyn til familiens ringe økonomiske situation. De kendte Herrens befaling, de anvendte skrifterne på sig selv (se 1 Ne 19:23-24) og adlød loven. Det er, hvad Herren forventer af sit folk. Han forventer, at vi betaler tiende, ikke af vores overflod, ikke af »resterne« i familiebudgettet, men som han har befalet fra gammel tid, af det »førstefødte« i vores indkomst, det være sig stort eller småt. Herren har befalet: »Du må ikke holde afgiften af din ... høst ... tilbage« (2 Mos 22:28). Jeg har gennem personlig erfaring lært, at den sikreste måde at betale en trofast tiende på, er ved at betale den, så snart jeg modtager min indkomst. Faktisk har jeg lært, at det er den eneste måde.

Vi lærer fra mine bedsteforældre, at tiende egentligt ikke handler om

penge, den handler om tro – tro på Herren. Han lover os velsignelser, hvis vi holder hans befalinger. John og Ida Whetten udviste stor tro ved at betale deres tiende. Lad os vise vores tro på Herren ved at betale vores tiende. Betal den først, betal den ærligt. Lær vores børn at betale tiende, selv af deres lomme penge eller anden indkomst, og tag dem så med til tiendeopgørelse, så de lærer af vores eksempel og kærlighed til Herren.

Det er muligt at misforholke denne fortælling om mine bedsteforældre. Man kan eventuelt konkludere, at eftersom vi betaler vores tiende i penge, vil Herren altid velsigne os med penge. Det havde jeg en tilbøjelighed til at tro, da jeg var barn. Siden har jeg lært, at det ikke nødvendigvis fungerer sådan. Herren lover velsignelser til dem, der betaler deres tiende. Han lover, at han vil åbne »himlens vinduer« og udøse »velsignelse uden mål« (Mal 3:10). Jeg vidner om, at han opfylder sine løfter, og at vi, hvis vi trofast betaler vores tiende, ikke vil

mangle livets fornødheder, men han lover ikke rigdomme. Penge og bankkonti er ikke hans rigeste velsignelser. Han velsigner os med visdom til at administrere vore begrænsede materielle velsignelser, visdom, der gør os i stand til at leve bedre for 90 procent af vores indkomst end for 100 procent. Trofaste tiendebetalere forstår derfor sparsommelig levevis og har en tendens til at være mere selvhjulpne.

Jeg har fået forståelse for, at Herrens rigeste velsignelser er åndelige og ofte omfatter familie, venner og evangeliet. Han synes ofte at velsigne os med en særlig følsomhed over for Helligåndens indflydelse og vejledning, især i ægteskabelige og familiemæssige henseender som børneopdragelse. Sådant en åndelig følsomhed kan hjælpe os nyde harmoni og fred i hjemmet. Præsident James E. Faust antydede, at det at betale tiende er en »fortræffelig forsikring mod skilsmisse« (»Berig dit ægteskab«, *Liahona*, apr. 2007, s. 5).

Det at betale tiende hjælper os med at udvikle et underdanigt og ydmygt hjerte, og et taknemligt hjerte, der som regel »anerkender hans hånd i alt« (L&P 59:21). Tiendebetaling blødgør hjertet, så det bliver mere gavmildt og tilgivende, et næstekærligt hjerte fyldt med Kristi rene kærlighed. Vi bliver af et lydigt hjerte ivrige efter at tjene og velsigne andre og underordne os Herrens vilje. De, der betaler deres tiende regelmæssigt, finder styrket tro på Herren Jesus Kristus og udvikler et varigt vidnesbyrd om hans evangelium og hans kirke. Ingen af disse velsignelser har med penge eller materielle goder at gøre, men de er i sandhed Herrens rigeste velsignelser.

Jeg bevidner, at Herren, når vi betaler vores tiende, vil åbne himlens vinduer og udøse sine rigeste velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds

Hvad slags mænd og kvinder burde I derfor være?

Må jeres bestræbelser på at udvikle kristuslignende egenskaber være vellykkede, så I antager hans billede i jeres ansigtsudtryk og hans egenskaber kommer til udtryk i jeres opførsel.

At være eller ikke at være« er faktisk et udmærket spørgsmål.¹ Frelseren stillede spørgsmålet på en langt mere dybsindig måde, der gjorde det til et vigtigt doktrinært spørgsmål for hver af os: »Hvad slags mænd [og kvinder] burde I være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Ne 27:27; fremhævelse tilføjet). Førsteperson i nutid af verbet at være er *jeg er*. Han opfordrer os til at påtage os hans navn og hans væsen.

For at blive som han *er*, må vi også *gøre* det, han *gjorde*. »Sandelig, sandelig siger jeg til jer, dette er mit evangelium; og I kender det, som I må *gøre* i min kirke; for de gerninger, som I har set mig *gøre*, skal I også *gøre*« (3 Ne 27:21; fremhævelse tilføjet).

At *være* og at *gøre* er uadskillelige. Som indbyrdes afhængige lærdomme forstærker og fremmer de hinanden. Tro inspirerer fx én til at bede, og bøn styrker til gengæld éns tro.

Frelseren fordømte ofte dem, der *gjorde* uden at *være* – og kaldte dem

hyklere: »Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig« (Mark 7:6). At *gøre* uden at *være* er hykleri, eller at foregive at være noget man ikke er – en hykler.

Omvendt er at *være* uden at *gøre* tomt, sådan er det også med »troen: i sig selv, uden gerninger, *er den død*« (Jak 2:17; fremhævelse tilføjet). At *være* uden at *gøre* er slet ikke at *være* – det er selvbedrag at tro, at man selv er god, blot fordi ens hensigter er gode.

At *gøre* uden at *være* – hykleri – giver et falsk billede over for andre, mens at *være* uden at *gøre* giver et falsk billede over for en selv.

Frelseren irettesatte de skriftkloge og farisæerne for deres hykleri: »Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I giver tiende« – noget de *gjorde* – »af mynte, dild og kommen, men I forsømmer det i loven, der vejer tungere, ret og barmhjertighed og troskab« (Matt 23:23). Med andre ord magtede de ikke at *være*, hvad de skulle *have været*.